

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/13/2012
Identifikačné číslo spisu:	6009200429
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:6009200429.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu PROFINEX holding, s. r. o., so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 41, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Kašuba, spol. s r. o., so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 41, proti žalovanému Krajskému stavebnému úradu v Banskej Bystrici, so sídlom v Banskej Bystrici, Nám. Ľ. Štúra 1, za účasti VAV invest, s. r. o., so sídlom v Banskej Bystrici, Malachitová 13, zastúpeného Aequitas, s. r. o., so sídlom v Banskej Bystrici, Na Troskách 26, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KSUBB-2009-83/94-1:OŠSS, My zo 16. januára 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 23S/28/2009-177 z 13. januára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 23S/28/2009-177 zo dňa 13. januára 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KSUBB-2009-83/94-1:OŠSS, My zo 16. januára 2009, ktorým žalovaný ako príslušný správny orgán potvrdil prvostupňové rozhodnutie Stavebného úradu Mesta Banská Bystrica č. RV-2890/2008/Sch zo dňa 03. júna 2008, ktorý stavebníkovi VAV invest, s. r. o., so sídlom Malachitová 13, Banská Bystrica - ďalšiemu účastníkovi po uskutočnenom stavebnom konaní povolil stavbu „Inžinierske siete Trosky - Belveder Banská Bystrica“ stavebný objekt SO-05 STL plynovod; SO-06 prípojka VN z rozvodne Stred; SO-07 prípojka VN - prepojenie Belveder; SO-08 verejné osvetlenie - smer Belveder; SO-10 telefónna prípojka.

Krajský súd ako súd vecne a miestne príslušný (§ 246 ods. 1 OSP) preskúmajúc rozhodnutie žalovaného podľa druhej hlavy piatej časti OSP odôvodnil svoj rozsudok s tým, že sa plne stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym záverom správneho orgánu vysloveným v napadnutom rozhodnutí. Z podrobného oboznámenia zo samotnej nájomnej zmluvy zo dňa 29. mája 2008 uzavretej medzi mestom

Banská Bystrica, Rímskokatolíckou cirkvou - Biskupstvo Banská Bystrica a spoločnosťou ďalšieho účastníka VAV invest, s. r. o. Banská Bystrica a dodatku tejto nájomnej zmluvy č. 1 dospel k záveru, že je nesporné, že spochybňovanie existencie iného práva k predmetným pozemkom na strane ďalšieho účastníka v zmysle § 139 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“ alebo „zákon o stavebnom konaní“) je absolútne nedôvodné.

Neuznal za dôvodnú výhradu žalobcu vo vzťahu k zákonnosti napadnutého rozhodnutia spočívajúcu v tom, že by stavebné práce na predmetnom projekte boli vykonané pred samotným vydaním stavebného povolenia, nakoľko to nevyplýva ani z tých dôkazov, na ktoré poukazoval alebo predkladal samotný žalobca. Pokiaľ stavebník - ďalší účastník v zmysle citovaných dokladov zistil vykonávanie istých stavebných činností a prác pred vydaním samotného stavebného povolenia bolo nesporne preukázané, že tieto sa netýkali predmetnej stavby Inžinierskej siete Trosky - Belveder Banská Bystrica v rozsahu, v ktorom bolo vydané stavebné povolenie. Z obsahu zápisnice vydananej štátnym stavebným dohľadom bolo zistené, že boli vykonané niektoré neodkladné a zabezpečovacie práce a začala sa prekládka kanalizácie tak ako to vyplývalo z rozhodnutia Mesta Banská Bystrica č. RV 420/2008-SH zo dňa 11. januára 2008. K tomu krajský súd uviedol, že pokiaľ by niektoré práce predchádzali vydaniu stavebného povolenia týkajú sa celkom inej časti celkového staveniska a nie predmetu, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým stavebným rozhodnutím. Krajský súd teda dospel jednoznačne k záveru, že ani v prvom ani v druhom prípade nebol daný dôvod pre zastavenie stavebného konania vo vzťahu k povoleniu stavby Inžinierske siete Trosky - Belveder Banská Bystrica v prospech ďalšieho účastníka. Ďalej dodal, že rozhodnutie vydané pod č. RV 2889/08/DS-Bod je rozhodnutie týkajúce sa konania vedeného špeciálne stavebným úradom pre pozemné komunikácie, ktoré sú predmetom stavebného povolenia podľa osobitných predpisov. Pokiaľ teda v danom prípade stavebný úrad v konaní o povolení stavby podľa § 66 stavebného zákona určoval podmienky pre uskutočnenie stavby nemal dôvod rozhodovať o určovaní a stanovení charakteru verejnoprospešných stavieb. Napadnutým rozhodnutím teda vydaním stavebných povolení sa k ďalšiemu účastníkovi stavebníkovi povolila len časť inžinierskych sietí, a to elektrické, plynové a rozvody verejného osvetlenia. Uvádzané zistenie štátneho stavebného dohľadu ohľadne istých možných porušení ustanovení stavebného zákona by sa preto mohlo vzťahovať len k verejnej komunikácii. Je tiež nesporné, že všetky ďalšie inžinierske siete súvisiace s predmetnou stavbou a areálom boli už medzi tým predmetom rozhodovania iných špecializovaných stavebných úradov a nie žalovaného.

Krajský súd sa aj stotožnil s právnym záverom žalovaného, pokiaľ išlo o vyriešenie dôvodu odvolania žalobcu spočívajúceho v tom, že vady konania boli spôsobené tým, že žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k viacerým okolnostiam, pretože mu neboli doručované podania stavebníka. V súlade s týmto záverom aj krajský súd potvrdil, že účastníci konania môžu nahliadnuť do spisového materiálu v rámci stavebného konania až do času vydania rozhodnutia a v súlade s ustanovením § 3 ods. 2 a § 33 ods. 3 zákona o stavebnom konaní je stavebný úrad povinný upovedomiť účastníkov konania o podkladoch predložených stavebníkom k vydaniu stavebného povolenia. Nerešpektovanie tejto povinnosti môže byť dôvodom pre zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia v odvolacom konaní len vtedy, ak by malo vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia vo veci samej. Krajský súd konštatoval, že pokiaľ by stavebný orgán niektorú z týchto povinností opomenul, nemalo by to vplyv na vecnú správnosť vo veci samej, pretože táto bola nesporne preukázaná všetkými existujúcimi a prístupnými dokladmi na akúkoľvek pochybnosť. Podľa krajského súdu žalobca nemá pravdu, pokiaľ tvrdil, že je povinnosťou stavebného úradu doručovať každé podanie zo strany stavebníka aj ďalším účastníkom. Stavebný úrad v zmysle § 66 stavebného zákona oznámi začatie stavebného konania dotknutým orgánom štátnej správy všetkým známym účastníkom. Účastníci konania podľa odseku 3 citovaného ustanovenia môžu svoje námietky a pripomienky uplatňovať najneskôr do sedem pracovných dní od doručenia oznámenia o začatí stavebného konania. Účastníci konania majú možnosť nahliadať do spisu v zmysle § 23 stavebného zákona.

Vzhľadom na vyššie uvedené argumenty krajský súd nezistil nezákonnosť ako rozhodnutia, tak aj postupu správneho orgánu, nepovažoval ďalšie návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania za opodstatnené a žalobu zamietol.

O trovách krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a nakoľko žalobca v konaní úspešný nebol a

nepriznal mu náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, v ktorom uviedol, že trvá na svojej argumentácii (t. j. na všetky dôvody nezákonnosti napadnutých správnych rozhodnutí) a na svojich návrhoch na vykonanie dokazovania uvedených tak vo svojej žalobe a vo svojom písomnom podaní zo dňa 30. júna 2011, ako aj vo svojich vyjadreniach na pojednávaní konanom na Krajskom súde v Banskej Bystrici dňa 13. januára 2012.

Vzhľadom na to, že argumentácia žalobcu bola Krajským súdom v Banskej Bystrici vyhodnotená ako nedôvodná a Krajským súdom v Banskej Bystrici neboli vykonané ani všetky dôkazy, ktoré žalobca navrhol v tomto súdnom konaní, považoval napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13. januára 2012 za nesprávny, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, neúplného zistenia skutkového stavu pre nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, nesprávnych skutkových zistení a inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zmenil tak, že zruší touto žalobou napadnuté rozhodnutie vydané Krajským stavebným úradom v Banskej Bystrici a súčasne aj rozhodnutie stavebné povolenie vydané Mestom Banská Bystrica v celom rozsahu a konanie zastaví, príp. vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, a to pre ich nezákonnosť spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci, nedostatočnom zistení skutkového stavu a inej vady, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí, ako aj kvôli tomu, že zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisu. Zároveň žiadal, aby mu odvolací súd priznal náhradu trov konania na súde prvého stupňa rovnako aj náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nepovažoval dôvody odvolania za relevantné pre zrušenie svojho rozhodnutia a s poukazom na skutkový stav zistený v čase vydania rozhodnutia navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

K odvolaniu žalobcu sa dňa 24. apríla 2012 vyjadril účastník konania VAV invest, s. r. o. považujúc rozsudok krajského súdu za vecne správny. Podľa účastníka konania osobitne správne krajský súd posúdil, že účastník konania VAV invest, s. r. o. dostatočne poukázal existenciu iného práva k pozemku par. č. XXXX/X, k. ú. Banská Bystrica. Súd správne vyhodnotil obsah vyššie citovanej nájmovej zmluvy a správne dospel k záveru, že spochybňovanie existencie iného práva k predmetným pozemkom na strane ďalšieho účastníka v zmysle § 139 ods. 1 stavebného zákona je nedôvodné.

Uviedol, že súd správne posúdil, že ďalšia výhrada vo vzťahu k zákonnosti napadnutého rozhodnutia spočívajúca zo strany žalobcu v tom, že by stavebné práce na predmetnom projekte boli vykonané pred samotným vydaním stavebného povolenia je nedôvodná. Nevyplyva to ani z tých dôkazov na ktoré poukazoval alebo predkladal samotný zástupca žalobcu. Štátny stavebný dohľad zistil iba to, že boli vykonané neodkladné zabezpečovacie práce a začala pokládka kanalizácie tak, ako to bolo uložené v rozhodnutí Mesta Banská Bystrica č. RV-420/2008/Sch zo dňa 11. januára 2008.

K ďalšej výhrade žalobcu v zákonnosti napadnutého rozhodnutia, že boli spôsobené vady konania tým, že žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k viacerým okolnostiam, pretože mu neboli doručované podania stavebníka, účastník uviedol, že Krajský súd v Banskej Bystrici dospel k správne záveru, že účastníci konania môžu nahliadať do spisu kedykoľvek v rámci stavebného konania až do vydania rozhodnutia. Súd správne posúdil podľa účastníka konania, že žalobca nemá pravdu, pokiaľ tvrdí, že je povinnosťou stavebného úradu doručovať každé podanie zo strany stavebníka a ďalším účastníkom.

K argumentácii žalobcu, že neboli vykonané všetky dôkazy, ktorých vykonanie žalobca navrhol, sa účastník konania stotožňuje s názorom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je správne a súd správne nezistil nezákonnosť ako rozhodnutia, tak aj postupu správneho orgánu a preto nepovažoval ďalšie návrhy žalobcu na vykonanie dokazovania za opodstatnené, keďže nie je povinnosťou správneho orgánu vykonať všetky navrhnuté dôkazy a pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý by bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Vykonáva sa len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Na základe hore uvedených skutočností žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok

Krajského súdu v Banskej Bystrici.

Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania, ktoré vyčíslil, ako trovy právneho zastúpenia za jeden úkon vo výške 127,16 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 221 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250 ods. 2 OSP žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' môže žalobu aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom konania, hoci sa s ňou konať malo.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Z ustanovenia § 250 ods. 2 veta prvá vyplýva obmedzenie procesnej legitímácie len na tie fyzické a právnické osoby, ktoré boli účastníkmi správneho konania, a ktoré o sebe tvrdia, že ako účastníci správneho konania boli rozhodnutím správneho orgánu ukrátené na svojich právach, t. j., že im bola takýmto rozhodnutím spôsobená ujma.

Podľa § 250b ods. 1 OSP žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Žalobu podal žalobca dňa 23. marca 2009 v zákonnej dvojmesačnej lehote.

V žalobe uviedol, že rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Banskej Bystrici ako aj rozhodnutie žalovaného považuje za nezákonné v celom rozsahu a navrhol, aby príslušný súd touto žalobou napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému správne mu orgánu na ďalšie konanie. Vyššie uvedenými rozhodnutiami a postupom vyššie uvedených správnych orgánov bol žalobca ukrátený na svojich právach z dôvodu ich nezákonnosti, keďže zistenie skutkového stavu ako aj rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov a konanie správneho orgánu prvého stupňa má takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu žaloby nevyplýva žiadna iná skutočnosť, na základe ktorej by sa mohlo skonštatovať prípadne posúdiť na akých svojich právach bol žalobca rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátený.

Až na pojednávaní 13. januára 2012, teda po uplynutí lehoty na podanie žaloby, žalobca uviedol, že stavba podľa jeho názoru nemala byť nikdy povolená, nakoľko žalobca nebol účastníkom stavebného konania ani všetkých následných úkonov vrátane kolaudácie. Svoje porušenie práv žalobcu vidí v tom,

že žalobca je vlastníkom susediaceho pozemku na základe čoho požiadal o vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby polyfunkčného objektu, ktoré rozhodnutie bolo aj vydané dňa 18. októbra 2007. Pri riešení napojenia objektov na inžinierske siete nastal problém, ktorý podľa neho viazne v napadnutom rozhodnutí, ktoré tieto inžinierske siete povolilo budovať pre ďalšieho účastníka - VAV invest, s. r. o.. Na tieto inžinierske siete, ktoré tento účastník vybudoval, boli vybudované v rozpore s platným územným plánom o čom je jednoznačný dôkaz - práve tento územný plán.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na vyššie uvedené musel konštatovať, že pri stanovení dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby v zmysle § 250b ods. 1 OSP sa striktne uplatňuje koncentračná zásada na vyjadrenie všetkých žalobných dôvodov, preto nie je možné ani dôvodné použiť postup v zmysle § 43 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP výnimkou prípadu, že by žaloba bola podaná s dostatočným časovým predstihom a bolo by výzvu na doplnenie, príp. odstránenie väd žaloby, možné pred uplynutím dvojmesačnej lehoty doručiť žalobcovi a tento by mal ešte reálny časový priestor na túto výzvu súdu reagovať a vady žaloby doplniť, či odstrániť. Po uplynutí lehoty už súd neprihliada na prípadné rozšírenie dôvodov žaloby, pretože by išlo o podanie urobené po lehote stanovenej zákonom (§250h ods. 1 OSP). Ďalej tiež z toho vyplýva záver, že v odvolacom konaní už raz vyčerpaná dvojmesačná lehota opätovne neplynie, a preto žalobca nemôže dodatočne spresniť svoje žalobné dôvody hoci bol v odôvodnení rozsudku konajúcim prvostupňovým súdom upovedomený o ich nedostatkoch.

Zo žaloby musí byť pre súd jasné a zrozumiteľné aké žalobné dôvody uvádza žalobca na podporu svojho tvrdenia, že dotknutým rozhodnutím bol na svojich právach ukrátený. Súd nemôže z vlastnej iniciatívy za žalobcu nahradiť žalobné dôvody ani sám nevyhľadáva ďalšie možné vady napadnutého rozhodnutia. Keďže predmetom súdneho preskúmania je zákonnosť rozhodnutia (a nie jeho vecná správnosť) má včasné, správne a úplné formulovanie žalobných dôvodov zásadný význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v odvolacom konaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie v danej veci, keď dospel k záveru, že žaloba žalobcu neobsahovala uvedenie toho aké žalobné dôvody uplatňuje žalobca na podporu svojho tvrdenia, že bol dotknutým rozhodnutím na svojich konkrétnych právach ukrátený.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.